

Skyddstrustningen består av tredubbla handskar, flera lager av förkläden, huva och glasögon.



Behovet av hjälp i de länder som drabbats av ebola fortsätter att vara stort. En av de modiga hjälparbetarna är sjuksköterskan Lisa Rydell från Astrid Lindgrens Barnsjukhus. Från Läkare utan Gränsers klinik i Guinea berättar hon om sin arbetsdag.

BERÄTTAT FÖR: PIA HELLSING
FOTO: JULIEN REY



Bilder från Läkare Utan Gränsers insats i Guinea. Till vänster: Ambulanser står redo för att köra patienter som har testats positivt för ebolavirus. Övan: En kvinna får klartecken att lämna ett ebolacentrum. Testet var negativt. Hon har antagligen svarat malaria.



Lisa Rydell, arbetar vanligtvis på akutvårdsavdelningen Q80 på Astrid Lindgrens Barnsjukhus. Sedan 2008 jobbar hon även för Läkare Utan Gränsers och har för deras räkning bland annat varit utsänd till länder som Sierra Leone, Kongo, Malawi, Palestina, Sydsudan, Filippinerna och nu senast på ett sjukhus i staden Macenta i södra Guinea.

Öga mot öga med ebola

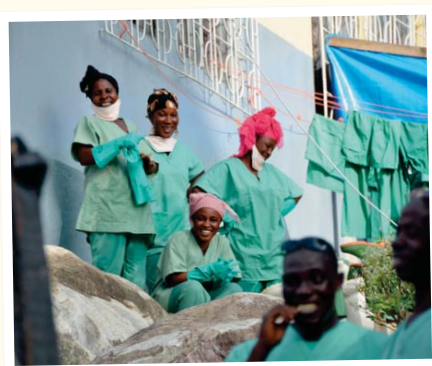
När jag fick frågan om jag ville åka till Guinea, ett av de värst eboladrabade länderna i Västafrika, hade jag redan noga tänkt över var jag stod. Jag ville åka även om min respekt för sjukdomen är mycket stor samtidigt som jag vet att risken för att smittas är minimal om jag följer alla säkerhetsföreskrifter.

Inför resan gick jag en förberedande kurs i Bryssel där vi fick lära oss allt om sjukdomen. Då fick jag en föräring om hur det kan kännas att arbeta med en epidemi i full skyddsmundering. I dag vet jag att det är oerhört påfrestande och skiljer sig från allt annat jag gjort tidigare som sjuksköterska.



Lisa Rydell

Det är inte bara fruktansvärt varmt under kläderna. Skyddsdräkten gör också själva omhändertagandet väldigt speciellt. Jag får absolut inte ta i någon patient utan skyddstrustning som består av tredubbla handskar, flera lager av förkläden, huva



Läkare Utan Gränsers bilder från Guinea visar den positiva attityden hos de lokala hjälparbetarna.

och glasögon. Av- och påklädning sker i speciella rum och enligt strikta rutiner. När jag väl är redo och kan passera stängslet som omgärdar avdelningarna för ebola, förstärker plastlagret runt kroppen känslan av att inte kunna räcka till för alla.

AVDELNINGEN LIGGER I ETT lokalt sjukhus som gjorts om till ett så kallat "Treatment center for Ebola". Här ligger tio patienter i varje rum och totalt är de 35 stycken. Vi ser till att de dricker, uppmuntrar dem att äta och ger dem smärtlindring. Vi tvättar dem eftersom de kräks, har diarréer och blöder mycket.

Patienterna här är inte bara väldigt sjuka utan de lever också med en skräck för vad sjukdomen ska göra med dem. De vet att den är dödlig och många har förlorat hela familjer. Det är fruktansvärt jobbigt att se allt lidande och svårast är det att möta barnen. Vi har väldigt lite tid att ta hand om många patienter som är väldigt sjuka och ibland döende.

Efter ungefär en till och en halv timme är jag helt genomsvettig och måste ut från avdelningen för att vila. Då får jag hjälp med att ta av mig alla skydds-

kläder och jag sprayas med stark klorlösning för varje lager som lyfts av. Utanför fortsätter jag arbeta med administrativa uppgifter och så fort jag är redo går jag in på avdelningen igen. Så löper dagarna på, från sju på morgonen till tio, elva på kvällen då jag stupar i säng.

JAG VET ATT DET ÄR OTROLIGT viktigt att sova för att undvika misstag och att hämta stöd från kollegorna. Vi är ett fantastiskt team på totalt 20 personer som bor i ett hus utanför sjukhusområdet. Tillsammans med duktig lokal vårdpersonal, som är en förutsättning för vårt arbete, kämpar vi och lider med de sjuka men gläds också enormt med de som faktiskt blir friska.

Snart åker jag hem igen och jag tror det är dags eftersom jag är mycket trött. Det ska bli fantastiskt skönt att vila. När jag känner mig stark igen blir det nog ett nytt ebolauppdrag. Det finns så mycket kvar att göra här. ■